

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmando ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

1. Nisi circuncidamini secundùm morem Moysi, non potestis saluari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

CAP. XV.

1. *Nisi circumcidamini secundum morem Moysi, non potestis salvati.*

QVIA in hac propositione status controvèrsiæ consistit, ad quam terminandam Concilium hoc Apostolicum collectum fuit, eius totus ac germanus sensus aperiendus est. Volunt hæretici, maximè hoc loco Caluinus, questionem in hoc Concilio tractatam, esse de totius legis obseruatione, non quoad ceremonias modò, sed & quoad ipsum decalogum. Status (inquit) questionis est, quod dimisstoriæ illi conscientias obstringere vellent necessitate seruandæ legis. *Sola* quidem circumcisio hic nominatur: sed ex contextu facile patet, eos de tota lege seruanda mouisse controvèrsiam. Et quanquam

Quæstionem de ceremoniis motu ad totam legem, & maximè ex sequenti disputatione, mādatorum trahere. Tres (inquit) graves erant causæ quæ Paulum ad reclamandum cogerent. I. Si necessaria est legis obseruatio, operibus alligatur salus hominum, quam in sola Christi gratia

gratia fundatam esse op̄oret. Quum ergo videret Paulus gratuitæ fidei iustitiae cultum legalem opponi. silere fas non esset, nisi vellet Christum prodere. Nam cū aduersarij negarent saluum fare quenquam, nisi qui legem Moysi seruaret, hoc modo salutis gloriam, Christo creptam, ad opera trāsferebat. Hæc prima est causa quam ponit Caluinus. Impostor yafer & astutus quæstionem format inter istos Iudaizātes & Paulum, qualis hodie est inter Catholicos & ipsum: An videlicet legis obseruatio Christianos obliget, & an opera bona ad salutem sint necessaria. Quam etiam ob causam verba illa Petri citata pro mādatorum obseruatione impossibili studiosè infrā pertractat, quæ suo loco excutiēmus. Secundam causam ponit, ne fideles animæ libertate per Christi sanguinē parta spolientur. Quod de libertate à pædagogia Iudaica verum est, de libertate ab obligatione legis mandatorum falsum est. Tertiā ponit, ne tenebræ offunderentur Euangelij luci, quod de ceremoniarum abrogatione verum est, de manente obedientiæ mandatorum vinculo falsum est. Sed ita rem totam Caluinus narrat, ut contra obedientiam mandatorum necessariam has causas obseruasse, à suis intelligi queat, à nobis conuinci nequeat. Nunc verum huius controværſiæ statū paucis aperiemus. Huius controværſiæ contra Paulum ac Barnabam Antiochiae mota authorem Cerinthum fuisse, tum ipse

Caluini
dolus ma-
lus.

V 5

Beza

Bеза hoc loco agnoscit, tum Epiphanius
latè describit. At Cerinthum de solis cere-

monijs legalibus questionem mouisse, idem

*Hær. 26. *Epiphanius, †Philastrius, † Hieronymus,
†In lib. de alijque scriptores manifestè docent. Deinde
hæres.
† In ca- quæstio erat de eo quod ad solos Gentiles
talogo spectabat, sicuti & mota Antiochiae disputa-
Script.

tio, & Petri ac Iacobi verba, *de non inquietan-*
dis Gentibus, de non imponendo ceruicibus ipsorum
iugo quod nec illi nec veteres Iudei portare potue-
rint, ac denique Concilij Apostolici episto-
la ad fratres ex Gentibus, satis luculenter do-
cent. Postquam ergo de solis Gentilibus

Christianis, an legem seruare deberet, qua-

stio mouebatur, si legis nomine ipsa māda-

torum Dei obseruatio intelligitur, ipsaque

bonorum operum necessitas, quasi illa gra-

tuitæ iustitiæ fidei opponeretur, aut liberta-

tem per Christum partam tolleret, aut lu-

cem Euangeli offuscare, hæc absurdissima

Iam quæ consequentur. Primùm, quod Iudei Chri-

sequuntur. Itiani mandatorum obligationi adhuc sub-

iecti manerent, atque ita vera iustitia fidei

carerent. Neque enim eos huius controuer-

sie Apostolica decisio concernebat, sed so-

los Gentiles. Deinde, quod Christiani

Gentiles nulli alij Dei mandato, siue ad

salutem, siue ad congruam filijsque Dei

conuenientem vitæ nouitatem, obedire

tenebantur, quam illis pauculis præceptis

quæ illis Apostoli imposuerunt. Postremò,

quod

Caluini
corrupte-
lam quæ
absurda
sequuntur.

1. iecti manerent, atque ita vera iustitia fidei carerent. Neque enim eos huius controuersie Apostolica decisio concernebat, sed solos Gentiles. Deinde, quod Christiani
2. Gentiles nulli alij Dei mandato, siue ad salutem, siue ad congruam filijsque Dei conuenientem vitæ nouitatem, obedire tenebantur, quam illis pauculis præceptis quæ illis Apostoli imposuerunt. Postremò,
3. quod

quod Paulus & Barnabas Christi verbis in Euangeliō sese Antiochiae opponerent. Si enim dicentibus illis ex Iudea descendenti-bus, *Nisi circumcidamini secundum morem Moysi, non potestis saluari;* per hanc synecdochen totam legem, etiam mandatorum, intelligebant; profecto Paulus & Barnabas illis fortissimè resistentes, etiam illi Christi verbo sese opposuerunt, quo dixit, *Si vis ad vitam ingredi, serua mandata.* Nihil enim ab illa propositione differt, *Nisi seruies legem Moysi, non potes saluari,* si legis Mosaica nomine lex mandatorū intelligatur. Iam vero, si de lege mandatorū & bonorū operū necessitate hoc loco querebatur, quorsum Apostoli ceremonias illas Indiaicas, *abstinere à suffocato & sanguine,* quæ ad decalogi institutum nihil faciunt, Gentilibus Christianis imponebant? Hoc enim esset de uno querere, & de altero concludere. Deinde, si de totius legis tam moralis quam ceremonialis obseruatione hæc conclusio Apostolica erat, manifestè sequitur, sicuti ex ceremonijs legalibus illæ solæ commemoratae de abstinentia ab immolatis simulachrorum, suffocato, & sanguine à Gentilibus Christianis obseruandæ erat, sic ex moralibus præceptis illud unum seruandum fuit, *abstinere à fornicatione, reliquiæ legis transgressiones,* reliqua peccata pro nullis habenda fuerant. Postremò & illud sequitur, harum rerum abstinentiam, quæ opera vir-

4.

5.

6.

tutis

tutis sunt, ad salutem fuisse necessariam, ac
sic ex operibus, non ex sola fide, hominis sa-
Quæstio-
nis in Cō-
cilio Apo-
stolico ita
tus.

lutem pendere. Illud ergo pro indubitato
tenendum est, controuerxiæ huius quæstio-
nem in eo solo præcisè positam fuisse, an ex
Gentibus fideles circuncidi cæterisque ce-
remonijs & obseruantij legalibus subiici
deberent. Hoc ita posito, cæteras in hoc ca-
pite disputationes Caluinianas, impias &
corruptissimas, expeditius discutiemus.

6. *Conuenerunt Apostoli & Seniores videre de
verbo hoc.*

Scribunt ad hunc locum hæretici inter-
pretes, quædam (veritate cogente) bona
& salutaria, quædam (Ecclesiæ odio vrgen-
te) impia ac nefaria. Vtraque proferemus.
Contro-
versix de
fide in Cō
cilijs Epil:
coporum
terminan
dæ.

Illa, vt ex ore aduersariorum veritatis testi-
monia; hæc, vt effusis yenenis remedia po-
namus. Palam hoc loco admonemur (ait Bullim-
gerus) ad Apostolicos viros pertinere rerum ad
fidem pertinentium questionem. Non enim dicit
Lucas (ait Caluinus) totam Ecclesiam congrega-
tam, sed eos qui doctrina & iudicio pollebant, &
qui ex ratione officij huins causæ legiri imi erant Iu-
dices. Fieri quidem potest vt corā plebe habi: a fne-
rit disputa io: sed ne ad tractandam causam vulgus
promiscue fuisse admissum quispiam putaret, Lucas
diserte Apostolos & Presbyteros nominat, sicuti ma-
gis idonei erant cognitores. Ceterū sciamus formam
bie & ordinem in cogendis Synodis diuinitus pre-
scribi